

DECYZJA KOMISJI (UE) 2015/120**z dnia 29 października 2014 r.****w sprawie programu pomocy SA.27317 (C 25/09) (ex N 673/08), który Włochy zamierzają wdrożyć w odniesieniu do sprzętu do projekcji cyfrowej***(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 7888)***(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi powyżej przepisami ⁽¹⁾ i uwzględnieniu otrzymanych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Dnia 30 grudnia 2008 r. Włochy zgłosiły Komisji zamiar wprowadzenia zachęt podatkowych w obszarach inwestycji w branży filmowej, dystrybucji filmów i kina cyfrowego. Władze włoskie przedstawiły dodatkowe informacje w dniach 2 kwietnia 2009 r. i 23 czerwca 2009 r.
- (2) Pismem z dnia 22 lipca 2009 r. Komisja poinformowała Włochy, że postanowiła zatwierdzić planowane przez nie zachęty podatkowe w obszarach inwestycji w branży filmowej i dystrybucji filmów. Jednocześnie Komisja poinformowała Włochy o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania określonego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do proponowanej ulgi podatkowej dla inwestycji w sprzęt do projekcji cyfrowej.
- (3) Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag.
- (4) Dnia 21 października 2009 r. odbyły się w Rzymie wspólne warsztaty z udziałem przedstawicieli włoskiego Ministerstwa Kultury i Turystyki oraz Komisji Europejskiej.
- (5) Komisja otrzymała uwagi od zainteresowanych stron. Przekazała je Włochom, umożliwiając im ustosunkowanie się do nich; uwagi władz włoskich wpłynęły dnia 19 stycznia 2010 r. Następnie miała miejsce dalsza wymiana informacji, w ramach której władze włoskie wystosowały dodatkowe pisma, otrzymane w dniach 7 września 2010 r., 12 kwietnia 2011 r., 1 czerwca 2011 r., 1 grudnia 2011 r., 10 maja 2012 r., 14 września 2012 r., 23 kwietnia 2013 r., 6 grudnia 2013 r., 18 kwietnia 2014 r., 11 czerwca 2014 r. oraz 1 sierpnia 2014 r.

II. OPIS ŚRODKA POMOCY**1. Zgłoszony środek pomocy**

- (6) Ulga podatkowa dla operatorów kinowych instalujących sprzęt do projekcji cyfrowej była elementem pakietu środków podatkowych dla sektora filmowego, wprowadzonego przez władze włoskie. Celem wszystkich tych środków podatkowych było stymulowanie dynamiki rynku, a tym samym wsparcie włoskich filmów z kategorii kina ambitnego w środowisku sprzyjającym konkurencji oraz upowszechnianie takich filmów we Włoszech i w Europie.
- (7) Program ulgi podatkowej dla kina cyfrowego przewiduje trzydziestoprocentową ulgę podatkową przeznaczoną na koszty wprowadzenia sprzętu do projekcji cyfrowej. Maksymalna ulga podatkowa w skali roku wynosi 50 000 EUR na salę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 196 z 20.8.2009, s. 9.⁽²⁾ Por. przypis 1.

- (8) Do ulgi mogą kwalifikować się następujące koszty:
- a) zakup sprzętu do projekcji i reprodukcji cyfrowej filmów;
 - b) zakup sprzętu i urządzeń do odbioru sygnałów cyfrowych przy transmisji drogą naziemną lub transmisji satelitarnej;
 - c) zakup w drodze leasingu finansowego lub wypożyczenie sprzętu, systemów i urządzeń określonych powyżej; stosowne umowy muszą przewidywać obowiązek zakupu danych aktywów z chwilą wygaśnięcia umowy leasingu lub utworzenie rezerwy na wcześniejsze skorzystanie z tej opcji przez przedsiębiorstwo użytkownika;
 - d) wydatki na szkolenia dla pracowników;
 - e) powiązane lub dodatkowe wydatki na renowację i dostosowanie kabin projekcyjnych, sprzętu oraz obiektów użyteczności publicznej i pomieszczeń pomocniczych, używanych wcześniej do projekcji z wykorzystaniem taśmy filmowej 35 mm.
- Wydatki wymienione w dwóch ostatnich literach nie mogą stanowić więcej niż 20 % łącznych wydatków poniesionych na cele wskazane w lit. a), b) i c).
- (9) Według pierwotnego zgłoszenia władz włoskich wsparcie byłoby bezwarunkowe w przypadku kin mieszczących od 1 do 4 sal oraz multipleksów mieszczących od 5 do 10 sal, zlokalizowanych w miejscowościach o liczbie mieszkańców nieprzekraczającej 50 000. W przypadku multipleksów mieszczących do 24 sal projekcyjnych warunkiem uzyskania pomocy byłby obowiązek zarezerwowania 50 % repertuaru dla filmów z kategorii kina ambitnego, a także dostosowanie co najmniej 50 % sal do wymogów projekcji cyfrowej.
- (10) Ulga podatkowa ma zastosowanie do przedsiębiorstw filmowych podlegających obowiązkowi podatkowemu we Włoszech.
- (11) Podstawy prawne programu:
- a) ustawa nr 244 z dnia 24 grudnia 2007 r. ustanawiająca przepisy dotyczące sporządzania rocznego i wieloletniego budżetu państwa (*legge 24.12.2007 n.244*);
 - b) dekret z mocą ustawy nr 91 z dnia 8 sierpnia 2013 r., przekształcony ze zmianami w ustawę nr 112 z dnia 7 października 2013 r. (*decreto legge 8.8.2013, n.91, convertito, con modificazioni, dalla legge 7 ottobre 2013, n.112*);
 - c) nowe przepisy wdrażające ulgi podatkowe dla kin na wprowadzenie oraz nabycie sprzętu i urządzeń do projekcji cyfrowej (*Nuove disposizioni applicative dei crediti d'imposta concessi alle imprese di esercizio cinematografico per l'introduzione e acquisizione di impianti e apparecchiature destinate alla proiezione digitale*).

2. Wątpliwości Komisji

- (12) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja uznała, że środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Oferując bodźce podatkowe, państwo włoskie rezygnuje z pewnych przychodów, w związku z czym program dotyczy zasobów państwowych. Program skutkuje korzyścią gospodarczą dla niektórych przedsiębiorstw, w tym przypadku dla operatorów kinowych. Mając na uwadze międzynarodową wymianę handlową w zakresie filmów, przedmiotowa korzyść selektywna może wpływać na wymianę handlową w Unii. Komisja poddała w wątpliwość zgodność pomocy z rynkiem wewnętrznym.
- (13) Po pierwsze, Komisja poddała w wątpliwość **konieczność** stosowania proponowanej ulgi podatkowej dla kina cyfrowego. Zakwestionowała proponowaną maksymalną ulgę podatkową (w kwocie 50 000 EUR na salę projekcyjną): przy stawce podatkowej w wysokości 30 % odpowiada ona maksymalnym kwalifikowalnym kosztom instalacji w kwocie 166 667 EUR na salę projekcyjną (50 000 EUR × 100/30). To więcej niż szacunkowe koszty sprzętu do projekcji cyfrowej przedstawione przez władze włoskie, wynoszące 100 000 EUR. Komisja wyraziła wątpliwość, czy maksymalna ulga podatkowa powinna być tak wysoka oraz czy uczciwie oszacowano przedstawione koszty przekształcenia. Ponadto Komisja miała wątpliwości, czy wprowadzenie na ekrany włoskich lub europejskich filmów z kategorii kina ambitnego wymaga instalacji sprzętu do projekcji w rozdzielczości 2K ⁽³⁾ zgodnego ze specyfikacją DCI ⁽⁴⁾.
- (14) Po drugie, Komisja poddała w wątpliwość **proporcjonalność** proponowanego środka pomocy. Komisja zwróciła uwagę, że duże kina z większym prawdopodobieństwem mogą pozyskać środki na sprzęt do projekcji cyfrowej bez wsparcia publicznego. Ponadto Komisja zauważyła, że operatorzy kinowi mają dostęp do komercyjnych

⁽³⁾ 2K odnosi się do rozdzielczości ekranu 2 048 × 1 080 pikseli.

⁽⁴⁾ DCI to specyfikacja DCI, początkowo określona dla rynku USA w 2005 r. w ramach wspólnego przedsięwzięcia głównych podmiotów amerykańskich z branży filmowej (Disney, Fox, Paramount, Sony Pictures Entertainment, Universal i Warner Bros. Studios) pod nazwą Digital Cinema Initiatives.

modeli przejścia na projekcję cyfrową, takich jak opłata od wirtualnej kopii („VPF”) ⁽⁵⁾. Podniosła zatem kwestię możliwości „wyparcia” alternatywnych rozwiązań komercyjnych przez pomoc publiczną w proponowanej wysokości na salę projekcyjną.

- (15) Po trzecie, Komisja poddała w wątpliwość **adekwatność** środka pomocy w formie proponowanej ulgi podatkowej. Zwróciła uwagę na fakt, że szacunkowy budżet środka (16,8 mln EUR) odpowiada kosztom instalacji w kwocie 56 mln EUR, czyli znacznie poniżej szacunkowych kosztów przekształcenia (395,7 mln EUR na podstawie kwoty 100 000 EUR na salę projekcyjną). Oprócz adekwatności dostępnego finansowania, Komisja poddała również w wątpliwość dostateczne ukierunkowanie danego środka na realizację celu, jakim jest większy obrót włoskimi i europejskimi filmami z kategorii kina ambitnego. Nie była pewna, czy władze włoskie są w stanie zapewnić, by operatorzy kinowi posiadający sprzęt do projekcji cyfrowej wprowadzili alternatywne modele komercyjne, które dawałyby włoskiej publiczności większy wybór filmów z kategorii kina ambitnego. Ponieważ skorzystanie z ulgi podatkowej wymagało od beneficjenta posiadania dostatecznej kwoty zobowiązań podatkowych, a środek zakładał inwestycję ze strony operatora kinowego w wymiarze 70 %, Komisja wyraziła wątpliwość, czy kina będące w największej potrzebie będą mogły z niego skorzystać. Ponadto Komisja nie była pewna, czy przewidziane jednorazowe wsparcie (w zgłoszeniu zapowiedziano pilotażowy środek o czasie trwania wynoszącym dwa lata) byłoby dostatecznym rozwiązaniem kwestii krótszej trwałości i wyższych kosztów bieżących związanych z instalacją urządzeń cyfrowych.
- (16) Po czwarte, Komisja podniosła kwestię **gospodarczych, społecznych i kulturalnych** skutków pomocy. Chociaż przyznała, że wykorzystanie pomocy państwa na inwestycję w przejście na technologię cyfrową w kinach leży we wspólnym interesie państwa członkowskiego, zwróciła się o przedstawienie dowodów potwierdzających, że środek nie faworyzuje żadnej technologii. W szczególności poprosiła o potwierdzenie, że operatorzy kinowi nie będą nakłaniani do inwestowania w jeden preferowany standard cyfrowy z pominięciem innych. Ponadto zwróciła się do władz włoskich o zapewnienie, by można było wyświetlać też filmy wchodzące na ekrany w technologii cyfrowej w standardzie otwartym niższym od cyfrowego standardu urządzeń pomocniczych. Dodatkowo zwróciła uwagę na fakt, że z pomocy na instalację sprzętu do projekcji cyfrowej mogłyby pośrednio korzystać główne podmioty amerykańskie z branży filmowej (w przypadku sprzętu zgodnego ze specyfikacją DCI). Większy popyt wskutek proponowanej pomocy może doprowadzić do wzrostu cen sprzętu do projekcji o ograniczonej podaży. Pomoc mogłaby doprowadzić do szybszego osiągnięcia masy krytycznej przez kina cyfrowe we Włoszech, co z kolei może przyspieszyć przejście na dystrybucję cyfrową i tym samym zamknięcie kin, które nie są w stanie zainstalować sprzętu do projekcji cyfrowej w tym czasie. Uwzględniając wszystkie powyższe rozważania, Komisja wyraziła wątpliwość, czy wynikające z danej pomocy korzyści o charakterze społecznym i kulturalnym zbilansowałyby potencjalne zakłócenia konkurencji.

3. Zmiany proponowanego środka pomocy od czasu wszczęcia postępowania

- (17) Po wszczęciu postępowania wyjaśniającego przez Komisję włoski środek w formie ulgi podatkowej dla kina cyfrowego został wdrożony z zastosowaniem progów *de minimis* ⁽⁶⁾. Z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Komisję, władze włoskie dążą do pełnego wdrożenia danego środka ponad progi *de minimis*.
- (18) Według szacunków władz włoskich budżet omawianego środka na okres 2014–2015 wyniesie w przybliżeniu 7,5 mln EUR.
- (19) Okres objęty niniejszą decyzją kończy się 31 grudnia 2022 r. Władze włoskie spodziewają się, że ulga podatkowa będzie najintensywniej wykorzystywana w latach 2014 i 2015.
- (20) Projekt rozporządzeń wykonawczych, do których pełnego wdrożenia dążą władze włoskie (ponad progi *de minimis*) różni się w szeregu istotnych punktów od informacji zawartych w początkowym zgłoszeniu.
- (21) Po pierwsze, ze zmienionej wersji rozporządzeń wykonawczych usunięto wymóg, zgodnie z którym średnie i duże kina zobowiązane były do wyświetlania określonej liczby filmów włoskich i europejskich z kategorii kina ambitnego. W ostatnich latach władze włoskie stwierdziły, że trudno jest monitorować przestrzeganie tego

⁽⁵⁾ Takie komercyjne modele przejścia na projekcję cyfrową opierają się na uiszczeniu opłaty od wirtualnej kopii przez dystrybutorów, umożliwiającej cyfrową projekcję ich filmów w kinach. Podstawą systemu opłat od wirtualnej kopii (VPF) jest koncepcja wykorzystania pewnych oszczędności poczynionych przez dystrybutora rozprowadzającego filmy do projekcji cyfrowej na pokrycie kosztów sprzętu do projekcji cyfrowej ponoszonych przez operatorów kinowych. Zazwyczaj takie transakcje VPF odbywają się za pośrednictwem strony trzeciej („integratora systemu”), która pobiera VPF od dystrybutorów oraz instaluje i ewentualnie finansuje sprzęt w kinach. Por. też motyw 50, w którym przedstawiono modele VPF dostępne we Włoszech.

⁽⁶⁾ Do końca 2010 r. na podstawie komunikatu Komisji „Tymczasowe wspólnotowe ramy prawne w zakresie pomocy państwa ułatwiające dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego” (Dz.U. C 83 z 7.4.2009, s. 1). Od końca 2010 r. środek był wdrażany na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5). W 2013 r. Komisja przyjęła nowe rozporządzenie w sprawie pomocy *de minimis*, rozporządzenie Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (Dz.U. L 352 z 24.12.2013, s. 1).

wymogu w przypadku średnich i dużych kin. Ponadto utrzymują one, że wymóg ten należy znieść, aby przywrócić równe warunki działania większych kin, które potrzebują pomocy, oraz wielkich sieci, które zdominowały włoski rynek kinematografii (por. motyw 37).

- (22) Po drugie, jak również w nawiązaniu do powyższego, w zmienionych rozporządzeniach wykonawczych wprowadzono próg 60 sal projekcyjnych. Ulga podatkowa nie obejmuje operatorów kinowych posiadających większą liczbę sal projekcyjnych lub zarządzających ich większą liczbą. Władze włoskie uważają, że jest to rozsądna alternatywa dla wymogów dotyczących repertuaru nałożonych początkowo w dążeniu do zapewnienia realizacji celów środka oraz wykluczenia podmiotów rynkowych, które za sprawą swojej silnej pozycji na rynku powinny być w stanie przejść na projekcję cyfrową bez pomocy.
- (23) Po trzecie, zmienione rozporządzenia wykonawcze zobowiązują beneficjenta do złożenia oświadczenia w celu uniknięcia nadwyżek rekompensat lub przekierowania pomocy w razie połączenia ulgi podatkowej z modelami komercyjnymi (VPF).
- (24) Po czwarte, zmienione rozporządzenia umożliwiają łączenie pomocy do maksymalnej intensywności tej pomocy w wymiarze 75 % łącznych kosztów. W przypadku kin z jedną lub dwoma salami projekcyjnymi maksymalna łączna intensywność pomocy wynosi 90 %.
- (25) W uzupełnieniu do tych zmian od 2012 r. beneficjenci mogą przenieść ulgę podatkową dla sprzętu do projekcji cyfrowej na dostawców takiego sprzętu, banki, pośredników finansowych oraz agencje ubezpieczeniowe (por. motyw 56).

III. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

- (26) W odpowiedzi na konsultacje społeczne w sprawie przedmiotowego środka pomocy, przeprowadzone w 2009 r., Komisja otrzymała około 20 odpowiedzi od zainteresowanych stron. Uwagi przedstawiły następujące strony:
 - europejskie i włoskie organizacje handlowe reprezentujące dystrybutorów i kina, francuska Commission Supérieure Technique de l'Image et du Son (CST) oraz Europejskie Forum Kin Cyfrowych (EDCF),
 - władze francuskie, fundusze filmowe z Niemiec i Zjednoczonego Królestwa oraz sieć europejskich regionalnych funduszy filmowych (Cineregio); kilka odpowiedzi dotyczyło też publikacji EFAD na ten temat (⁷),
 - szereg przedsiębiorstw, specjaliści z sektora filmowego oraz pojedyncze osoby z Włoch, Francji, Szwajcarii i Zjednoczonego Królestwa.

Ponadto w październiku 2009 r. w Rzymie odbyły się warsztaty poświęcone tej kwestii.

- (27) Jeśli chodzi o **konieczność** zapewnienia pomocy, wszystkie strony zaznaczyły w swoich uwagach, że przejście na kino cyfrowe to nieunikniony kierunek rozwoju, który wymaga pomocy państwa. Władze francuskie oraz Rada Filmowa Zjednoczonego Królestwa wyjaśniły, że ogólnym korzyściom z kina cyfrowego towarzyszy nierównomierne rozłożenie kosztów związanych z przejściem na takie kino (ponoszonych przez operatora kinowego) oraz bezpośrednich korzyści finansowych (dla dystrybutora). Ta niesymetryczna sytuacja utrudniła terminowe przejście na kino cyfrowe bez pomocy z zewnątrz. W tym kontekście w opiniach wskazano, że w przypadku niezapewnienia większej dostępności projekcji cyfrowej w przystępnych cenach istnieje wyraźne ryzyko opuszczenia rynku przez wiele europejskich mniejszych, niezależnych kin lub telekin. W swoim oświadczeniu z września 2009 r. EFAD zaznacza, że 30 % europejskich kin jest zagrożonych zamknięciem działalności. Zarówno władze francuskie, jak i Niemiecka Federalna Rada Filmowa podkreśliły, że przy braku pomocy ucierpi nie tylko działalność polegająca na projekcji filmów, ale też na ich dystrybucji. Długotrwałe przechodzenie na projekcję cyfrową z równoczesnym obrotem kopiami analogowymi i cyfrowymi byłoby zbyt kosztowne, zwłaszcza dla mniejszych dystrybutorów filmów. I w końcu, brak pomocy ujemnie wpłynąłby na obrót europejskimi filmami, różnorodność kulturową oraz dostęp europejskich obywateli do kultury.
- (28) We wszystkich uwagach podkreślono też, że tak zwane standardy DCI są szeroko akceptowane jako wspólny standard dla kina cyfrowego. Propagowanie jednego standardu na skalę ogólnoeuropejską traktuje się raczej jako kierunek pozytywny, a nie jak czynnik przynoszący szkodę kinom, ponieważ stwarza on równe szanse.

(⁷) European Film Agency Directors (EFAD), *San Sebastian Statement* (Oświadczenie z San Sebastian): *Urgent and comprehensive public support needed for the digitisation of cinemas* (Pilna potrzeba zapewnienia wszechstronnego wsparcia publicznego na cyfryzację kin) (San Sebastian, 21 września 2009 r.), oraz dokument informacyjny EFAD – *The case for public intervention in the digital transition of cinema* (Poparcie dla publicznej interwencji w cyfryzację kin) (październik 2009 r.).

- (29) W kwestii kosztów instalacji sprzętu do projekcji cyfrowej szacunkową kwotę 100 000 EUR na salę projekcyjną powszechnie uznano za niewygórowaną. Kilka stron utrzymywało natomiast, że koszty mogą być dużo wyższe, na przykład w razie konieczności wykonania większego zakresu prac przy dostosowaniu kabin projekcyjnych, co w szczególności może dotyczyć małych kin. Niektóre strony wskazały jednak na tendencję zniżkową w obszarze cen sprzętu na potrzeby kina cyfrowego.
- (30) Kilka stron utrzymywało, że nawet jeżeli koszty przekształcenia są dużo wyższe od dostępnej pomocy państwa (co wydaje się mieć miejsce w przypadku włoskiej ulgi podatkowej), pomoc państwa należy traktować jako uzupełnienie innych źródeł przychodów, na przykład opłaty od wirtualnej kopii i własnych funduszy operatorów kinowych.
- (31) W kwestii **proporcjonalności** pomocy niektóre zainteresowane strony krytycznie ustosunkowały się do ulgi podatkowej, ponieważ spodziewały się, że z pomocy najbardziej skorzystają większe kina. Inne utrzymywały, że pomoc dla większych kin może być odpowiednia, prawdopodobnie na podstawie zobowiązań w odniesieniu do repertuaru. Niektóre strony poparły jednak oświadczenie EFAD i podkreśliły, że ważne jest, by nie wprowadzać różnic w traktowaniu, wynikających na przykład (w konkretnym przypadku włoskiej ulgi podatkowej) nie tylko z różnego poziomu zobowiązań podatkowych objętych środkiem kin, ale również (ogólniej) z ograniczenia dostępu ze względu na repertuar, wielkość i lokalizację kin. Międzynarodowa Federacja Stowarzyszeń Dystrybutorów Filmowych (FIAD) wyraziła pogląd, że z uwagi na obecną sytuację na rynku kinematografii oraz ogólną sytuację gospodarczą za rentowne nie można uznać nawet dużych kin.
- (32) Nieco rozbieżne były opinie na temat komercyjnych modeli biznesowych służących przejściu na projekcję cyfrową i możliwości ich stosowania w przypadku mniejszych kin. Niektóre strony utrzymywały, że nie ma standardowego modelu biznesowego dla przejścia na kino cyfrowe. Inne twierdziły, że wiele kin nie ma dostępu do transakcji VPF oferowanych przez podmioty trzecie zajmujące się integracją (por. też przypis 5) z uwagi na charakter repertuaru i liczbę jego pozycji (wielkość opłaty od wirtualnej kopii zależy od liczby filmów znajdujących się w repertuarze w pierwszym tygodniu ich wejścia na ekrany lub od liczby sal projekcyjnych, którymi dysponuje kino). Stowarzyszenie Europa Distribution utrzymywało, że komercyjne modele biznesowe sprawdzają się wyłącznie w przypadku kin przynoszących większe zyski oraz dużych dystrybutorów komercyjnych. Według dokumentu informacyjnego EFAD model VPF można wykorzystać do wyposażenia zaledwie około 10 000 spośród 30 000 europejskich sal projekcyjnych. Jedna strona twierdziła, że komercyjne modele VPF są tak samo odpowiednie dla mniejszych kin. W każdym razie władze francuskie utrzymywały, że dostępne modele komercyjne nie pokrywają wszystkich kosztów wprowadzenia technologii cyfrowej (takich jak koszty modernizacji kabin projekcyjnych) i ponadto zawsze wymagają wkładu również ze strony operatora kinowego. Wsparcie publiczne może odegrać zasadniczą rolę uzupełniającą również w tych przypadkach.
- (33) W kwestii **adekwatności** pomocy zainteresowane strony stwierdziły, że w ogólnym ujęciu pomoc państwa umożliwiłaby mniejszym kinom sprostanie ostrej konkurencji ze strony multipleksów i stworzyłaby równe warunki działania. Oczekuje się, że instalacja sprzętu na potrzeby kina cyfrowego zaowocuje szerszym wyborem dla publiczności. Strony uwydatniły również inne zalety kina cyfrowego, takie jak jakość projekcji, elastyczność pod względem repertuaru oraz niższe koszty dystrybucji. Władze francuskie stwierdziły, że adekwatność wsparcia na rzecz kina cyfrowego należy rozpatrywać nie w kategoriach większego zróżnicowania repertuaru, lecz raczej w kategoriach zapobiegania zamykaniu kin. Wyraziły pogląd, że cyfryzacja różnego rodzaju kin zaowocuje zróżnicowaniem oferowanych filmów. Europejskie Forum Kin Cyfrowych utrzymywało, że jeżeli możliwe byłoby odliczenie ulg podatkowych od podatku VAT, z włoskiego środka mogłyby skorzystać nawet mniej rentowne kina.
- (34) Niektóre strony wspomniały o krótkotrwałym charakterze ulgi podatkowej, kontrastując ją z długotrwałymi wyzwaniami związanymi z przejściem na kino cyfrowe. Padły jednak również stwierdzenia, że standardy są na tyle ugruntowane, że będą aktualne przez co najmniej dziesięć lat, oraz że na dzień dzisiejszy nie można określić trwałości sprzętu do projekcji cyfrowej w kinach. Niemiecka Federalna Rada Filmowa stwierdziła, że wsparcie przejścia na kino cyfrowe będzie związane z niższymi kosztami niż koszty związane z przebudową kin i różnorodnością kulturową, którą trzeba będzie zapewnić w przypadku zniknięcia podmiotów niezdolnych do samodzielnego sfinansowania przejścia na technologię cyfrową. Niemcy podkreśliły również, że krajowa i regionalna specyfika poszczególnych państw członkowskich wymaga specjalnie opracowanego środka pomocy

i dostosowanej formy pomocy. EFAD poparła tę opinię w swoim oświadczeniu, podkreślając brak uniwersalnego rozwiązania. Włoskie stowarzyszenie operatorów kinowych ANEC spodziewa się, że do końca okresu trwałości sprzętu do projekcji cyfrowej sytuacja zmieni się na tyle, iż jego wymiana nie będzie aż takim problemem. Europejskie Forum Kin Cyfrowych uznało ponadto, że dodatkowe koszty bieżące kin mogą zostać zrekompensovane przez nowe strumienie dochodów.

- (35) Jeśli chodzi o **gospodarcze, społeczne i kulturowe** skutki pomocy, strony przeważnie podkreślały potrzebę zapewnienia jednego standardu kina cyfrowego oraz powszechnego uznania standardów DCI. W swoim oświadczeniu EFAD stwierdziła, że wsparcie kina cyfrowego nie powinno wiązać się z narzuceniem rozwiązania technologicznego, ale powinno uwzględniać całościową sytuację technologiczną w danym sektorze. Stowarzyszenie Europa Distribution ostrzegło, że niestosowanie standardu branżowego może doprowadzić do zamknięcia wielu kin. W każdym razie ANEC potwierdziło, że kinom w ramach przedmiotowego środka przysługuje swoboda inwestycji w standard, który wybierają. Kilka stron utrzymywało, że sprzęt zgodny ze specyfikacją DCI można wykorzystywać do wyświetlania alternatywnych repertuarów o różnych (niższych) standardach cyfrowych, natomiast sytuacja odwrotna jest niemożliwa (wyświetlanie kopii filmów zgodnych ze specyfikacją DCI z wykorzystaniem np. projektorów 1.3K). Strony nie wskazywały na ryzyko wzrostu cen. Oczekuje się raczej spadku cen z upływem czasu. W tej kwestii władze francuskie w swoich uwagach oraz EFAD w dokumencie informacyjnym wydatniły potrzebę opracowania środka pomocy z myślą o uniknięciu zakłócenia konkurencji na rynku urządzeń cyfrowych. U podstaw każdego środka pomocy powinna zatem leżeć ocena kosztów urządzeń cyfrowych, a pomoc powinna być dostosowana do takich szacunkowych kosztów. W przedstawionych materiałach nie odzwierciedlono obaw Komisji, jakoby pomoc miała przyspieszyć przejście na projekcję cyfrową, powodując tym samym zamykanie kin (por. motyw 16). Pomoc państwa przedstawiono raczej w kategoriach trwałego rozwiązania kwestii kina cyfrowego. Włoska federacja kin studyjnych zwróciła uwagę na ograniczony zasięg geograficzny kin, co jej zdaniem zmniejszy skutki zakłócenia konkurencji.

IV. UWAGI WŁADZ WŁOSKICH

1. Konieczność zapewnienia pomocy

- (36) Władze włoskie przedstawiły Komisji informacje dotyczące charakterystycznych cech włoskiego rynku kinematografii (ostatnio uaktualnione w październiku 2013 r.). Według szacunków we Włoszech jest w sumie 3 936 sal projekcyjnych, które znajdują się w 1 872 kinach. Można wyróżnić cztery kategorie podmiotów:
- a) duże sieci kin ⁽⁸⁾ o ponad 60 salach projekcyjnych. Istnieją tylko dwie takie sieci, UCI i The Space. Posiadają 787 sal projekcyjnych w 76 obiektach;
 - b) małe sieci kin. Istnieje 15 takich sieci, z których każda posiada łącznie maksymalnie 60 sal projekcyjnych. Kina tej kategorii posiadają w sumie 513 sal projekcyjnych w 104 obiektach;
 - c) małe kina komercyjne. Obejmują one 1 287 sal projekcyjnych w 351 obiektach kinowych;
 - d) mniejsze obiekty, w których na ogół znajdują się kina jednosalowe (90 % obiektów), wraz z kinami sezonowymi lub kościelnymi. Istnieje 1 340 takich obiektów, obejmujących szacunkowo 1 500 sal projekcyjnych.
- (37) Podczas gdy udział największych sieci kin (kategorii określonej w lit. a)) w rynku krajowym wynosi 40 %, kina kategorii określonej w lit. d) mają zaledwie 5–10 procentowy udział w rynku.
- (38) Program ulg podatkowych ukierunkowany jest na kina kategorii określonych w lit. b)–d). Zwłaszcza z uwagi na silną pozycję dwóch dużych sieci kin na rynku władze włoskie uważają, że pomoc państwa jest konieczna, by umożliwić całkowite przejście na projekcję cyfrową małym i średnim operatorom kinowym.

⁽⁸⁾ Władze włoskie zdefiniowały sieć kin jako przedsiębiorstwo będące właścicielem co najmniej 15 sal projekcyjnych w co najmniej trzech obiektach kinowych.

- (39) Według danych przedstawionych przez Ministerstwo Kultury i Turystyki w latach 2010–2013 wnioski o ulgę podatkową dla kina cyfrowego dotyczyły w sumie 1 603 sal projekcyjnych (dane z kwietnia 2014 r.). Środek, wdrożony z zastosowaniem zasad *de minimis*, okazał się szczególnie popularny zaraz po jego wprowadzeniu w 2010 r., kiedy skorzystało z niego 671 sal projekcyjnych.
- (40) Wdrożenie środka pomocy z zastosowaniem zasad *de minimis* okazało się niewystarczające, by poprawić sytuację. Jego wdrożenie umożliwiło cyfryzację niektórych sal projekcyjnych przede wszystkim multipleksom średniej wielkości.
- (41) Władze włoskie twierdzą, że cyfryzacja włoskich kin opóźnia się. W październiku 2013 r. współczynnik cyfryzacji wynosił około 62 %⁽⁹⁾. Według przedstawionych przez władze włoskie w czerwcu 2014 r. danych szacunkowych liczba sal projekcyjnych nieobjętych jeszcze cyfryzacją wynosiła co najmniej 700.
- (42) W związku z tym zagrożona jest znaczna liczba kin, głównie małych i średnich. Ich likwidacja wiązałaby się nie tylko z utratą miejsc pracy, ale wpłynęłaby też na dystrybucję filmów i skutkowałaby mniejszym wyborem dla publiczności.
- (43) Władze włoskie uwydatniły w szczególności rolę, jaką we Włoszech odgrywają kina jednosalowe oraz kina średniej wielkości. Nieprzerwana obecność pierwszej z wymienionych grup kin ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia wszystkim obywatelom równego dostępu do kin, również kin w małych miejscowościach oraz na obszarach wiejskich i górskich. Druga grupa obejmująca kina średniej wielkości stanowi podstawę dystrybucji i projekcji filmów wysokiej jakości we Włoszech. Ich obecność na rynku jest ważna, ponieważ stanowią one alternatywę dla dwóch dużych sieci kin, które zdominowały rynek.
- (44) Władze włoskie spodziewają się całkowitego zniknięcia filmów tradycyjnych z rynku w okresie zaledwie kilku tygodni lub miesięcy. Ponieważ moment ten coraz bardziej się zbliża, władze włoskie podkreślają potrzebę wdrożenia środka bez stosowania progów *de minimis*.
- (45) Jeśli chodzi o proponowaną maksymalną ulgę podatkową (50 000 EUR na salę projekcyjną) oraz szacunkowe koszty sprzętu do projekcji cyfrowej, władze włoskie skorygowały swoje szacunki w odniesieniu do średnich kosztów przekształcenia na salę projekcyjną do kwoty 50 000–60 000 EUR (dane liczbowe przedstawione w kwietniu i czerwcu 2014 r.). Mówiąc inaczej, maksymalna ulga podatkowa odpowiada kosztom przekształcenia, które są znacznie wyższe od szacunkowych średnich kosztów przekształcenia. Władze włoskie utrzymują jednak, że bodźce podatkowe wyliczono na podstawie wartości procentowej wydatków, które są faktycznie ponoszone. Zakładając średnią kwotę inwestycji w wysokości 50 000 EUR, bodziec podatkowy (na poziomie 30 %) wynosiłby 15 000 EUR. W praktyce zasadniczo nie zastosowano więc maksymalnych ulg podatkowych. Maksymalny górny limit gwarantuje jednak, że w przypadku nietypowo wysokich kosztów przekształcenia kwoty pomocy w wartościach bezwzględnych pozostają ograniczone
- (46) W kwestii konieczności zapewnienia pomocy należy koniecznie zwrócić uwagę, że według najnowszych wskazań władz włoskich koszt dostosowania do projekcji cyfrowej wynosi kilkadziesiąt tysięcy euro na salę projekcyjną. Wiele kin, zwłaszcza mniejszych, nie ma możliwości pozyskania takich funduszy z prywatnych źródeł, zwłaszcza w obecnej sytuacji gospodarczej we Włoszech i Europie.

2. Proporcjonalność pomocy

- (47) Ogólnie mówiąc, władze włoskie podkreślają, że ulga podatkowa jest uzupełnieniem komercyjnych modeli przejścia na projekcję cyfrową i nie stanowi konkurencji dla modeli VPF.
- (48) Zmienione rozporządzenia wykonawcze zawierają szereg zapisów, które zapewniają proporcjonalność przedmiotowego środka pomocy. Uwzględniają one dostępne mechanizmy rynkowe dostępne w procesie przechodzenia na kino cyfrowe (tj. modele VPF).

⁽⁹⁾ Dane krajowego stowarzyszenia operatorów kinowych (ANEC) dostarczone przez Ministra Kultury i Turystyki.

- (49) Przede wszystkim o korzyści podatkowe mogą ubiegać się wyłącznie operatorzy kinowi posiadający nie więcej niż 60 sal projekcyjnych. Oznacza to, że pomoc nie obejmuje dwóch włoskich wielkich sieci (UCI i The Space). Władze włoskie twierdzą, że do przekształcenia tych dwóch głównych podmiotów na rynku z powodzeniem zastosowano klasyczny model VPF. Mając ponadto na uwadze ich silną pozycję na rynku (por. motyw 37), ich przejście na projekcję cyfrową nie powinno być uzależnione od pomocy państwa.
- (50) Według informacji dostarczonych przez władze włoskie te dwie duże sieci kin są jedynymi, które skorzystały z klasycznego modelu VPF. Niemniej mniejsi operatorzy kinowi również skorzystali z dostępu do mechanizmów komercyjnych, które ułatwiły im przejście na projekcję cyfrową. Na podstawie umowy między dystrybutorami i stowarzyszeniami operatorów kinowych we Włoszech stworzono alternatywny model VPF, dostosowany specjalnie do małych i średnich kin. W tabeli przedstawiono podstawowe różnice i podobieństwa między klasycznym a alternatywnym modelem VPF wdrożonym we Włoszech.

Porównanie klasycznego i alternatywnego modelu opłat od wirtualnej kopii we Włoszech

Klasyczny model VPF we Włoszech	Alternatywny model VPF we Włoszech
Podmiot trzeci zajmujący się integracją (podpisujący z kolei z dystrybutorami umowy o opłaty od wirtualnych kopii) zawiera umowę z operatorem kinowym.	Na podstawie umowy między stowarzyszeniem dystrybutorów a stowarzyszeniem operatorów kinowych. Brak zaangażowania stron trzecich.
Operator kinowy nie jest właścicielem urządzeń cyfrowych ani nie płaci za nie z góry.	Operator kinowy od początku jest właścicielem urządzeń cyfrowych i pokrywa cały koszt zakupu z góry.
Zarówno dystrybutorzy, jak i operatorzy kinowi wnoszą wkład w stopniową amortyzację kosztów, uiszczając odpowiednio opłaty od wirtualnych kopii i płatności miesięczne. Podział kosztów wynosi zazwyczaj 75 % dla dystrybutorów i 25 % dla operatorów kinowych.	Dystrybutorzy filmów uiszczają opłaty od wirtualnych kopii za cyfrową projekcję filmów. Opłaty te mogą obejmować do 75 % kosztów przejścia na projekcję cyfrową. W każdym wypadku od operatora kinowego oczekuje się pokrycia w ramach kosztów kwoty 5 500 EUR.

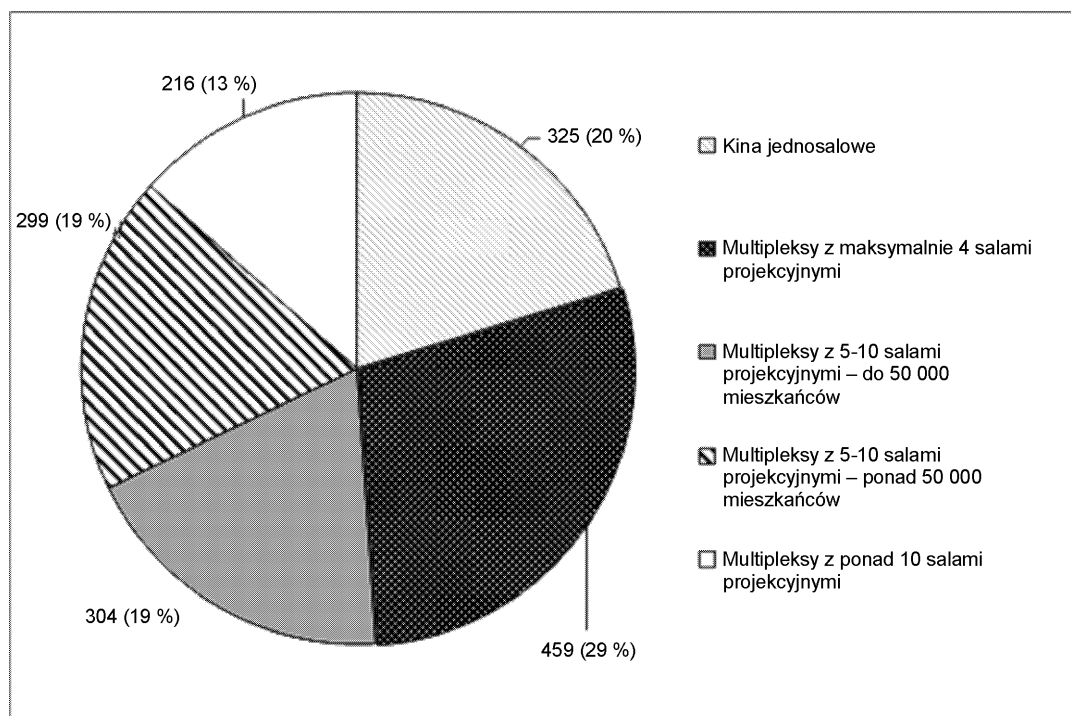
- (51) Po drugie, mając to na uwadze, władze włoskie zmieniły rozporządzenia wykonawcze, aby zapobiec nadwyżkom rekompensat oraz przekierowaniu pomocy w razie połączenia ulgi podatkowej z modelami komercyjnymi (VPF). Beneficjent ma obowiązek złożyć oświadczenie, że wnioskowana ulga podatkowa ma służyć wyłącznie do pokrycia jego własnych, faktycznie poniesionych kosztów (por. motyw 23). Władze włoskie stwierdziły, że kontrole przeprowadzane w poszczególnych przypadkach przez Ministerstwo Kultury i Turystyki zapewnią objęcie pomocą wyłącznie część inwestycji faktycznie zrealizowanej przez operatora kinowego.
- (52) Po trzecie, aby utrzymać proporcjonalność danego środka pomocy, wprowadzono maksymalne łączne intensywności pomocy. Skutkują one rozróżnieniem najmniejszych obiektów kinowych (jedno- lub dwusalowych) i pozostałych kin (por. motyw 24).

3. Adekwatność pomocy

- (53) W decyzji o wszczęciu postępowania Komisja wyraziła wątpliwość, czy szacunkowy budżet przedmiotowego środka jest wystarczający, by pokryć szacunkowe koszty przekształcenia. W uaktualnionym budżecie i szacunkowych kosztach przedstawionych przez władze włoskie (por. motywy 18 i 45) zawarto aktualną ocenę sytuacji w odniesieniu do środka pomocy. Biorąc pod uwagę średnią ulgę podatkową w wysokości 15 000 EUR oraz szacunkowy budżet programu (por. motyw 18), z danego środka może skorzystać 500 sal projekcyjnych w okresie 2014–2015, w którym przewiduje się jego najbardziej intensywne wykorzystanie. Liczba ta obejmuje znaczną część sal projekcyjnych, które należy jeszcze poddać cyfryzacji (por. motyw 40).
- (54) Chociaż z programu pomocy usunięto wymóg dotyczący repertuaru z kategorii kina ambitnego, władze włoskie utrzymują, że program nadal ma silny wymiar kulturalny. Całkowita cyfryzacja włoskiego rynku kinematografii zaowocuje lepszym obiegiem różnego rodzaju filmów oraz zwiększy możliwości obiegu utworów „niszowych”. Jeżeli różnego rodzaju kina we Włoszech nie zdołają przejść na projekcję cyfrową, ucierpi na tym kultura.

- (55) Władze włoskie utrzymują, że środek w formie ulgi podatkowej kompensuje nie tylko bezpośrednie podatki należne włoskiej izbie skarbowej (podatek od osób prawnych), ale również podatki pośrednie (takie jak VAT) oraz podatek u źródła i obowiązkowe składki z tytułu ubezpieczenia społecznego (odprowadzane przez pracodawców w imieniu zatrudnionych przez nich pracowników). Wszystkie te podatki uwzględnia się przy obliczaniu korzyści wynikających z przedmiotowej ulgi podatkowej. Zwiększa to dostępność programu, ponieważ skorzystanie z niego nie zależy od poziomu zysków generowanych przez dane przedsiębiorstwo.
- (56) Ponadto w art. 51 dekretu z mocą ustawy nr 83 z 2012 r. przewidziano możliwość przeniesienia ulgi podatkowej na dostawców urządzeń cyfrowych, banki, pośredników finansowych oraz agencje ubezpieczeniowe (por. motyw 25). Zwiększa to dostępność środka pomocy dla mniejszych kin, zwłaszcza kin prowadzonych rodzinie i niezatrudniających pracowników.
- (57) Już przy wdrożeniu środka z zastosowaniem zasad *de minimis* na ulgach podatkowych skorzystały wszystkie rodzaje kin, łącznie z najmniejszymi kinami na rynku. Zamieszczony niżej diagram kołowy prezentuje beneficjentów programu (2010–2013), potwierdzając powyższą informację.

Beneficjenci w podziale na rodzaje kin (2010–2013, na podstawie liczby sal projekcyjnych) (dane ostatnio uaktualnione w kwietniu 2014 r. i dostarczone przez Ministerstwo Kultury i Turystyki)

- (58) Przedstawione dane wskazują ponadto na wyraźnie większą liczbę małych kin, które skorzystały z ulgi podatkowej w 2012 r. i przede wszystkim w 2013 r., jak również na rosnący udział tych kin w rynku. Ogólnie rzecz biorąc, według danych przedstawionych przez władze włoskie w okresie od 2010 r. do końca 2013 r. z ulgi podatkowej w celu przejścia na projekcję cyfrową mogło skorzystać 325 kin lub 24,3 % spośród 1 340 najmniejszych obiektów kinowych we Włoszech.

4. Gospodarcze, społeczne i kulturowe skutki pomocy

- (59) Władze włoskie podkreślają znaczenie kompleksowego przejścia na kino cyfrowe dla kultury. Instalacja urządzeń cyfrowych niesie za sobą wiele istotnych korzyści (jak na przykład większa elastyczność) dla całego sektora kinematografii (i ostatecznie dla publiczności kinowej). Jak dotąd koszty przejścia na projekcję cyfrową są wysokie i nierównomiernie rozłożone, a największe obciążenie spada na kina. W szczególności mniejsi uczestnicy rynku nie są w stanie przejść na technologię cyfrową bez pomocy państwa. Stworzone rynkowe modele przejścia na projekcję cyfrową (VPF) nie wystarczają, by zrehabilitować ten brak równowagi i nie wszystkie kina mogą uzyskać do nich dostęp w takim samym stopniu.
- (60) Władze włoskie potwierdzają, że ich zdaniem mechanizmy danego programu nie podważają zasady neutralności technologicznej.

V. OCENA ŚRODKA POMOCY

1. Istnienie pomocy

- (61) Artykuł 107 ust. 1 TFUE stanowi, że „z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.
- (62) Jak wyjaśniono w decyzji o wszczęciu postępowania i bardziej zwięźle w motywie 12, przedmiotowy środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Źródłem finansowania są bodźce podatkowe, zatem państwo włoskie rezygnuje z określonych dochodów podatkowych. Program przyniesie niektórym przedsiębiorstwom filmowym korzyść finansową, w związku z czym środek skutkuje selektywną korzyścią dla niektórych przedsiębiorstw. Beneficjenci konkurują z innymi przedsiębiorstwami, które niekoniecznie korzystają z tego programu. W konsekwencji program zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji. W kontekście międzynarodowej wymiany handlowej w zakresie filmów środek może wpływać na wewnątrzwspólnotną wymianę handlową.

2. Zgodność pomocy

- (63) Władze włoskie uzasadniają środek faktem, że pomaga on w propagowaniu kultury. Nieustannie podkreślają znaczenie kulturowe możliwie jak najszybszej cyfryzacji kina we Włoszech. Dany środek pomocy ma umożliwić przejście na projekcję cyfrową kinom wszystkich rodzajów, mimo wysokich kosztów takiego przejścia.
- (64) Przyjmując decyzję o wszczęciu postępowania, Komisja nie miała określonej polityki w obszarze wsparcia projekcji cyfrowej. Od tego czasu Komisja przyjęła nowy komunikat w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne ⁽¹⁰⁾, w którym uaktualniła zasady oceny zgodności pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne na podstawie art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE.
- (65) W nowym komunikacie potwierdzono, że pomoc dla kin może być poddawana ocenie jako pomoc przeznaczona na wspieranie kultury w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE. Zgodność pomocy będącej przedmiotem niniejszego postępowania można zatem ocenić na podstawie tego postanowienia. W komunikacie filmowym przewidziano możliwość uzasadnienia na tej podstawie pomocy na modernizację kin, w tym na ich cyfryzację, z zastrzeżeniem, że pomoc taka jest niezbędna, proporcjonalna i adekwatna.

a) Konieczność zastosowania środka pomocy

- (66) Zgodnie z dowodami przedstawionymi przez władze włoskie, potwierdzonymi uwagami zainteresowanych stron, przejście na kino cyfrowe to wyzwanie dla sektora filmowego, z którym musi zmierzyć się całe kino europejskie, a zwłaszcza mniejsze kina. Zniknięcie kin, w szczególności niezależnych małych i średniej wielkości obiektów kinowych w mniejszych miejscowościach, ograniczy zróżnicowanie i regionalny zasięg oferowanych filmów. Inaczej mówiąc, długotrwałe i nierównomierne przejście na projekcję cyfrową niesie ze sobą ujemne skutki w kontekście wyświetlania i dystrybucji filmów, docelowo odczuwalne dla publiczności europejskiej.
- (67) Mimo wdrożenia środka podatkowego z zastosowaniem zasad *de minimis*, Włochy nadal są opóźnione pod względem zastosowania projekcji cyfrowej.
- (68) Jednocześnie z uwagi na fakt, że rynek przekroczył „punkt krytyczny” przekształcenia, przy ponad 60 % sal projekcyjnych we Włoszech przystosowanych do projekcji cyfrowej na koniec 2013 r., pogorszyła się sytuacja kin, których przekształcenie uzależnione jest od pomocy państwa. Istotnie, w krótkiej perspektywie czasowej nie gwarantuje się dostępności filmów na taśmie 35 mm.
- (69) Środek przeznaczony jest nie tylko dla najmniejszych kin, ale też dla większych kin komercyjnych i sieci kin. Pomoc nie obejmuje jednak największych sieci kin (posiadających ponad 60 sal projekcyjnych). Władze włoskie utrzymywały, że korzyści podatkowe przyznane wszystkim mniejszym kinom przywracają równe warunki działania w sektorze, który jest zdominowany przez dwie duże sieci kin.
- (70) Ulga podatkowa ma pomóc tym kinom, które nie są w stanie pozyskać funduszy prywatnych w dostatecznej kwocie na kosztowne przejście na kino cyfrowe, zwłaszcza w obecnej sytuacji gospodarczej.

⁽¹⁰⁾ Komunikat Komisji w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne (Dz.U. C 332 z 15.11.2013, s. 1).

- (71) Mając powyższe na uwadze, Komisja uważa, że dany środek pomocy można uznać za konieczny do utrzymania i przywrócenia zróżnicowanej oferty kinematograficznej we Włoszech w kontekście kina cyfrowego. Dalsze istnienie różnego rodzaju kin, od jednosalowych kin studyjnych po wielosalowe obiekty kinowe z komercyjnym repertuarem, ma zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania włoskiej publiczności dostępu do zróżnicowanej oferty kinowej. Zgodnie z uwagami otrzymanymi od zainteresowanych stron przejście na kino cyfrowe jest wyzwaniem dla całego sektora filmowego, w którym łatwy dostęp do komercyjnych modeli przejścia na projekcję cyfrową mają tylko największe kina. Przedstawione przez władze włoskie dane rynkowe dowodzą, że wdrożenie środka z zastosowaniem zasad *de minimis* nie wystarczyło do całkowitego przejścia na kino cyfrowe, zwłaszcza w przypadku kin o więcej niż jednej sali projekcyjnej. Nawet jeżeli jest prawdą, że niektóre kina mogły uzyskać dostęp do transakcji VPF, to prawdą jest też, że komercyjne modele przejścia na projekcję cyfrową nie obejmują wszystkich kosztów przejścia na kino cyfrowe (por. motyw 32). W takich przypadkach wsparcie publiczne również można uznać za konieczne, o ile ma charakter uzupełniający i przy zapewnieniu, by środek zachował swoją proporcjonalność bez względu na rodzaj danego kina.

b) *Proporcjonalność środka pomocy*

- (72) Władze włoskie wykluczyły z ulgi podatkowej operatorów kinowych posiadających ponad 60 sal projekcyjnych. Struktura włoskiego rynku kinematografii wskazuje na wyraźną lukę między podmiotami posiadającymi nie więcej niż 60 sal projekcyjnych a podmiotami większymi (por. motywy 36 i 37). Wprowadzony próg wydaje się zatem proporcjonalny, uwzględniający cel programu.
- (73) Ponadto ulga podatkowa obejmuje tylko część (30 %) kosztów przejścia na projekcję cyfrową i jest ograniczona do 50 000 EUR rocznie. Ustalając kwotę pomocy jako odsetek faktycznych kosztów cyfryzacji, władze włoskie zagwarantowały proporcjonalność pomocy, mimo zróżnicowania kosztów w poszczególnych przypadkach. Kilka zainteresowanych stron zaznaczyło w swoich uwagach (motyw 29), że koszty cyfryzacji mogą w niektórych przypadkach znacznie przekroczyć średnie koszty, na przykład w razie konieczności wykonania znacznych prac w kabinach projekcyjnych. Proporcjonalność bezwzględnych kwot pomocy w takich nietypowych sytuacjach jest jednak zapewniona dzięki pułapowi w wysokości 50 000 EUR.
- (74) Chociaż w decyzji o wszczęciu postępowania podniesiono kwestię „wyparcia” komercyjnych modeli przejścia na kino cyfrowe, w motywie 50 wskazano, że we Włoszech rozwinęły się dwa różne komercyjne modele przejścia na projekcję cyfrową. Można je łączyć z proponowaną ulgą podatkową dla kina cyfrowego. W zmienionych rozporządzeniach wykonawczych władze włoskie przewidziały przepisy szczegółowe, które mają zapewnić, by połączenie prywatnego i publicznego finansowania przejścia na kino cyfrowe nie skutkowało nadwyżką rekompensaty lub przekierowaniem pomocy (np. na rzecz dystrybutorów lub podmiotów zajmujących się integracją opłat od wirtualnych kopii). W ten sposób władze włoskie sprzyjają optymalnej synergii między modelami dostępnymi na rynku a pomocą państwa, aby wspierać dążenia do całkowitej cyfryzacji.
- (75) Ulgę podatkową można też łączyć z innymi środkami pomocy. Aby zapewnić proporcjonalność pomocy, władze włoskie wprowadziły maksymalną łączną intensywność pomocy w wymiarze 90 % dla małych kin (jedno- i dwusalowych) oraz 75 % dla innych rodzajów kin.
- (76) Ujmując ogólniej, do wniosku należy załączyć poświadczony dokument z wyszczególnionymi faktycznie poniesionymi wydatkami na każdą salę projekcyjną, a Ministerstwo Kultury i Turystyki ma przeprowadzać kontrole w poszczególnych przypadkach. Ponadto w rozporządzeniach wykonawczych przewidziano odzyskanie ulgi podatkowej (wraz z odsetkami i karami) w przypadku niespełnienia wymogów.

c) *Adekwatność środka pomocy*

- (77) Wyjaśnienia złożone przez władze włoskie oraz wprowadzenie możliwości przenoszenia ulg podatkowych służą zapewnieniu, aby środek miał wpływ na beneficjentów programu, dla których jest przeznaczony. Nawet najmniej rentowne kina powinny mieć możliwość uzyskania dostępu do programu.
- (78) Wnioskowany środek nie ma już statusu środka pilotażowego, lecz obowiązywałby do końca 2022 r.

- (79) Dane przedstawione przez władze włoskie (motywy 57 i 58) dowodzą dostępności środka dla wszystkich rodzajów kin, zwłaszcza tych mniejszych. Chociaż inne czynniki również mogą odgrywać jakąś rolę, należy zwrócić uwagę, że wyraźny wzrost liczby kin z 1–4 salami projekcyjnymi, które skorzystały z ulg podatkowych (z zastosowaniem zasad *de minimis*) w latach 2012 i 2013, zbiega się z wprowadzeniem możliwości przenoszenia ulg podatkowych w 2012 r. (motyw 25).
- (80) Ujmując ogólniej, środek wydaje się adekwatny do celu, jakim jest zachowanie różnorodności kin funkcjonujących na włoskim rynku, obejmujących kina jednosalowe, małe kina komercyjne i różnego rodzaju multipleksy. To zróżnicowanie sal projekcyjnych stanowi niezbędne założenie gwarantujące różnorodność repertuaru, który będzie w nich oferowany.

d) *Zakłócenie konkurencji oraz wpływ na wymianę handlową*

- (81) Zakłócenia konkurencji i wpływ na wymianę handlową mają ograniczony zakres. Transgraniczny wpływ kin ogranicza się do obecności międzynarodowych operatorów kinowych oraz międzynarodowego wymiaru wymiany handlowej w dziedzinie filmów ogólnie. Jednak lokalizacja poszczególnych kin nieodłącznie wiąże się z ograniczonym zasięgiem geograficznym: widzowie nie udają się w daleką podróż, aby pójść do kina.
- (82) Środek odnosi się do pomocy inwestycyjnej i zapewnia jednorazową korzyść kinom, które dokonują jednorazowego przekształcenia. Ulga podatkowa umożliwia wszystkim kinom przejście na projekcję cyfrową, ale nie zakłóca nadmiernie konkurencji pod względem ich codziennego funkcjonowania.
- (83) Ponadto oczekuje się, że przejście na kino cyfrowe w całej Europie przyniesie korzyści całej europejskiej branży filmowej. W tym kontekście wątpliwości dotyczące standardów kina cyfrowego, wyrażone w decyzji o wszczęciu postępowania, nie mają już znaczenia. Z informacji przedstawionych przez strony trzecie wynika, że w branży istnieje konsensus odnośnie do dominujących standardów kina cyfrowego.

VI. WNIOSKI

- (84) W świetle powyższych informacji Komisja stwierdza, że pomoc służy realizacji wyraźnie określonego celu w dziedzinie kultury. Rozwiano wątpliwości dotyczące konieczności, proporcjonalności, adekwatności i wpływu pomocy, wyrażone w decyzji o wszczęciu postępowania. Zakłócenia konkurencji oraz wpływ środka na wymianę handlową będą miały charakter ograniczony, ponieważ nie są one sprzeczne ze wspólnym interesem. Ulgę podatkową dla sprzętu do projekcji cyfrowej można zatem uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Środek pomocy państwa, który Włochy zamierzają wdrożyć w odniesieniu do sprzętu do projekcji cyfrowej na podstawie ustawy nr 244 z dnia 24 grudnia 2007 r., dekretu z mocą ustawy nr 91 z dnia 8 sierpnia 2013 r. oraz projektu przepisów wdrażających ulgę podatkową dla kin na wprowadzenie oraz nabycie sprzętu i urządzeń do projekcji cyfrowej, jest zgodny z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

W związku z tym zezwala się na wdrożenie przedmiotowego środka pomocy.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 października 2014 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący